

СТИХ ЗА РАЗМИСЪЛ

МЕЖДУ РАБОТАТА И СЕМЕЙСТВОТО

„Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша.“ Йоан 17:4

Ужасяваща алтернатива - работата или семейството! Тя става още по-неразрешима, когато се отнася за християни, чувстващи дълга си в областта на Божията работа. Вярата поставя Бога над всичко, но цени и семейството. Понякога обаче в църквата се работи по начин, който изстиква силите, а ефективността е малка. Мно-

зина се борят с напрежението между служенето и семейството, за което трябва също да остане време за грижа, внимание и любов. Какво да се направи? Лесни отговори няма. Дори ап. Павел в 1 Послание към коринтяните, глава 7, признава тази битка.

В Евангелието от Йоан, гл. 17, Исус се моли: „Аз Те прославих на земя-

та: извърших делото, което Ти Ми даде да върша.“

Мислили ли сте някога защо Христос каза тези думи, след като всичко, което имаше на лице след три и половина години, беше близък кръг от 12 мъже, стремящи се към надмошье, и по-широк кръг от хора, вярващи в Него главно поради добрините Му? Смятам, че Исус може да каже „извърших дело-

то“ (в други преводи „свърших делото“) главно поради две причини: защото Неговата работа зависеше изцяло от Отец и защото тя се състоеше в това, да открие характера Му във всяко отношение.

Ние говорим много за завършване на работата ни като църква. Възможно ли е делото, което ще открие, че обичаме Бога повече от земните ни прите-

жания, да се корени не в опитите ни да спасим света, а в признанието, че сме неспособни да го спасим?

Мисля, че когато като църква започнем да разбираме своята неспособност, ще станем много по-зависими от Бога във всичко. Без значение колко библейски уроци даваме, колко проповеди проповядваме, колко литературатура сме разпространили,

колко съвещания сме посетили, колко хора сме съветвали, колко статии сме написали - винаги ще има още нещо, което може да се направи. Възможно ли е някога да извършим делото, за което Бог ни е призовал? Да, когато разберем, че сами никога няма да го направим.

Бонита Шийлс, Агвентист Ривю, април, 2005 г.

Едно от най-съкровениите ни вярвания като хора е, че човешките същества са абсолютните господари на Земята, а другите живи същества по лицето ѝ трябва само да ни служат - да бъдат ползвани за храна, опитомявани като домашни любимци или за всичко друго, което ни хрумне. В какво обаче вярват християните, които изповядват Христос - как ние би трябвало да се отнасяме към животинския свят?

Божии мотиви, ценностна система и отношение към нас - такива, каквито са разкрити в Писанията, трябва да определят нашите собствени мотиви и ценностна система в отношенията ни със заобикалящата ни среда. А характерът, който развиваме тук, ще бъде пренесен непроменен на небето. Чрез вяра в Христос можем да живеем според Божиите принципи - такива, каквито са изявени в Библията.

Един от тях е този за настояителството. Откриваме го в Битие: „И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие; и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята“ (Битие 1:26). Някои използват този текст, за да докажат, че каквото и да правим на животните, то е приемливо за Бога. Правилно ли е обаче текстът да се прилага така?

Принципът на Властта на настояника

Всички животни по земята принадлежат на Бога. „Защото Мои са всичките горски зверове и добитъкът, който е по хиляди хълмове.“ (Псалм 50:10) „Понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята.“ (Колосяни 1:16) Не можем да притежаваме онова, което е Божия собственост, ние само се грижим за него. В Битие 1 глава Христос ни дава право на власт, а не на собственост.

Какво всъщност значи „нека владее“?

Давид описва как властта добрият цар: „Той ще владее от море до море и

от Ефрат до краищата на земята... Защото той ще избави сиромаша, когато вика. И угнетения и безпомощния. Ще се смили над сиромаша и немотния. И ще спаси душите на немотните. От угнетение и насилие ще изкупи душите им...“

Как се отнасяме с животните?

Интересува ли се Бог от това, трябва ли да се интересуваме ние?

Винаги ще се възнася молитва за него и цял ден ще го благославят... И ще се благославят в него човешките. Всичките народи ще го облажават.“ (Псалм 72:8-17)

Описаният цар владее над подчинените си и те го благославят.

Това е красиво описание на Божието Владичество

описание на Христос, Който е Господар над всички нас. „Неговото царство владее над всичко.“ (Пс. 103:19) Исус е нашият Цар! За да упражняваме правото си на власт над животните, трябва да разберем как Той владее над нас, тъй като Бог е над нас точно както ние сме над животните.

Какво се включаваше в правото на Адам да „владее над...“? „И Бог ги благослови. И рече им Бог: „Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и облядайте я; и владейте над морските риби, над въздушните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята. И Бог рече: „Вижте, давам ви всяка семеносна трева, която е по лицето на цялата земя, и всяко дърво, което има в себе си плод на семеносно дърво; те ще ви бъдат за храна“ (Битие 1:28,29). Едно от най-ясно определените неща, което не беше включено в правото ни да владеем над животните, бе това, да ги ползваме за храна. Адам и Ева се грижеха

за Едемската градина, бяха настойници на Божиите творения (Бит. 2:15). Властта им не трябваше да бъде тиранична или диктаторска - с такава красота се разкрива пред нас властта на самия Бог. Точно така и подчинените на

властта на царя, споменати в Псалм 72, са благословени и самите те благославят.

Но Сатана замъгли схващането ни за Божието господство, представи ни Бога като тиранин, който своеволно решава кога да спаси и кога да погуби. Сатана причинява природни бедствия, след което ни убеждава да ги наречем Божии дела. Когато хората загиват от глад, болести или нещастни случаи, ни подсказва да хвърлим вината върху Бога. И точно както извършва представата ни за Божието господство над нас, така изкривява и разбирането ни за властта, която имаме над животинския свят.

Да отнемем живот

Като последица от греха, на хората бе разрешено да убиват животни. Въпросът обаче е кога е приемливо да се стори това. За да отговорим, нека видим какво е записал Бог за случаите, когато може да се отнеме човешки живот.

1. В случай на предумишлено убийство или големи религиозни нарушения, като например спиритически практики (Левит 20:6, Числа 35: 16-21, 26-28).

2. При самозащита - когато други народи го нападнаха, Израил трябваше да се отбранява (1 Царе 4-7, 17-18 гл., Съдии 6-8 гл.).

3. При Божия заповед или Божие действие. При-

мери за това са заповедта да се унищожат хананците (Исус Навин 1-12 гл.), убиването на Ахан (Исус Навин 7 гл.), смъртта на Надав и Авиуд, Кореи, семейството и близките му (Левит 10 гл., Числа 16 гл.).

При животните не можем да приложим най-тежкото наказание поради криминални или морални престъпления. Те не могат да нарушат Божия закон, от което произтича, че няма как да им се търси и морална отговорност. Могат обаче да бъдат убивани от хората при самоотбрана. Ако животно нападне човек, то трябва да бъде убито (Виж 1 Царе 17:34-36) (не обаче да бъде застрашен или напълно изтребен целият вид - каквато е съдбата например на бенгалския тигър или вълчите популации по света).

Когато Бог разпореди убийството

Подобна заповед от Божия страна можем да видим в две насоки. Първо, това са животинските жертвоприношения, разпоредени след грехопадението. Тези ритуали насочваха към Христовата жертва и имаха за цел да разкрият страховитата страна на греха. Когато Исус бе разпнат на кръста, Той прекрати този вид богослужение (Мат. 27:50,51). На второ място, това е убийството на животни за храна, което бе разрешено едва след Потопа и бе ограничено до определени животински видове, т. нар. чисти животни. В някои култури необходимостта от употребата на месо е по-голяма в сравнение с

други, при които има далеч по-добри варианти.

В съвременното общество все по-големи прослойки възприемат вегетарианския начин на хранене. Някои хора (най-вече тези, които полагат доверието си в Библията) го правят, тъй ка-

като елементи, за които някога се е смятало, че са запазена територия само за хората, са били наблюдавани от учените и в животинския свят. Това са например употребата на инструменти, полагане на усилия за оформяне на хабитата,

развиване на култура, използването на език за общуване.¹ Според някои християни атрибутът „жива душа“ не може да бъде отнесен към животните. Но дори и това становище не може да бъде подкрепено. В Битие се казва: „И Господ Бог създаде човека от пръст из земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дишане; и човекът стана жива душа“ (Бит.2:7). Обърнете обаче внимание на следния текст: „Две по две от всяка твар, която има в себе си жизнено дишане, влязоха в ковчега при Ноя“ (Бит. 7:15). „Вторият ангел

изля чашата си в морето; и стана кръв като на мъртвец, и всяка жива твар в морето умря.“ (Откров. 16:3) В телата на животните Бог вдъхна същото жизнено дишане, превърнало човека в жива душа. В това отношение те са идентични с нас.

Единствената разлика помежду ни е, че ние сме направени по Божий образ, което значи най-вече, че можем да избираме между право и грешно. Но по отношение на болката и страданието между нас няма разлика! Чувстваме болка, защото сме гръбначни и имаме нервна система. Всички гръбначни животни - бозайници, птици, влечуги, риби и земноводни - имат нервна система, подобна на човешката, със способността да възприема болката.²

Животните също така изпитват чувства и притежават интелект. „Мислят“ и вземат решения въз основа на натрупания си опит. Безброй книги са били издадени, в които е документирано поведение, доказващо животински емоции и разум.³

Елн Уайт пише: „Интелектът, показан от много безсловесни животни, се доближава толкова до човешкия, че една тайна изниква пред нас.

